

Η παραθερίστρια

Γεώργιος Αθ. Δαλαμάγκας
Καρδιολόγος

Οι πρώτοι που επέστρεψαν από το ολονύκτιο σαφάρι της αναζήτησης του εξαφανισμένου από το απόγευμα τις προηγούμενης μέρας ζευγαριού ήταν κάποιοι πιτσιρικάδες. Είχαν παρακινηθεί από την περιέργειά τους και από τις προτροπές των δικών τους να ακολουθήσουν τους μεγαλύτερους και να βοηθήσουν και αυτοί στην έρευνα για την ανεύρεση των αγνοουμένων. Είχε ξεσηκωθεί όλο το χωριό. Ελάχιστοι είχαν πάει για ύπνο εκείνο το βράδυ. Από κάθε γειτονιά ακούγονταν συζητήσεις. Προς τα χαράματα πολλοί άρχισαν να συγκεντρώνονται στην πλατεία και να συζητούν το γεγονός της εξαφάνισης των δύο και να σχολιάζουν τις νέες πληροφορίες που έφταναν.

– Τους βρήκαμε, τους βρήκαμε, απαντούσαν τώρα τα παιδιά σε όσους ρωτούσαν να μάθουν τα νέα. Τους φέρνουν τώρα πάνω στην πλατφόρμα του τρακτέρ.

– Τους βρήκαν, πού τους βρήκαν; Πάνω στο τρακτέρ, γιατί πάνω στο τρακτέρ; Ήταν η εύλογη ερώτηση πολλών. Και οι πιτσιρικάδες με ύφος του αυτόπτη μάρτυρα.

– Μα είναι τραυματισμένοι. Τους βρήκαμε μέσα στη χαράδρα σε βάθος είκοσι μέτρων, εκεί στη μεγάλη στροφή του Αϊ Γιώργη στον δρόμο για τη λίμνη.

– Είναι και οι δύο τραυματισμένοι; Είναι σοβαρά τα τραύματα τους; ρωτούσαν μερικοί.

– Στο κεφάλι είναι κανένας τραυματισμένος; Ρώτησε κάποιος πιο ηλικιωμένος.

– Ο Νίκος είναι βαρύτερα. Δεν μπορεί να πατήσει το πόδι του. Το κεφάλι του είναι καταματωμένο. Έχει τις αισθήσεις του και λέει ότι δεν τις έχασε ποτέ. Η γυναίκα έχει κάτι μώλωπες μόνο στα χέρια και στα πόδια της και πονάει με την αναπνοή στα πλευρά της. Μπορεί να έχει σπάσει κανένα παιδί, έλεγαν τα παιδιά που τους έβγαλαν από τον γκρεμό, απαντούσαν πάλι οι πιτσιρικάδες.

– Η παλιοβρόμα, η αδιάντροπη, αυτή φταιεί

για όλα, καλά να πάθει, έλεγαν δυο τρεις γυναίκες που είχαν κάνει πηγαδάκι με άλλους τόσους άνδρες.

– Μας κουβαλήθηκε εδώ και προκαλεί τα αγνά παιδιά του χωριού μας. Τι να κάνουν οι νέοι, το αίμα τους ανάβει εύκολα, τους καίει την καρδιά και αλλοπαίρνει την κούτρα τους. Αυτά συζητούσαν στην ομήγυρη.

Τα είχαν με την παραθερίστρια, η οποία είχε εμφανιστεί στο χωριό τους την τελευταία εβδομάδα, είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο διώροφο της Στάθαινας και έμενε μόνη της. Ένα δωμάτιο που ως μόνα έπιπλα είχε ένα ντιβάνι, ένα ανακλινόμενο τραπέζακι και μια θεόστραβη ψάθινη καρέκλα, από εκείνες του παλιού καιρού. Ούτε κουζίνα, ούτε ψυγείο διαθέτει η Στάθαινα στους νοικάρηδες της. Είναι όμως κολπαδόρα και καπάτσα και τους καταφέρνει.

«Αν έχετε κάτι για ψυγείο, μπορείτε να το φέρνετε κάτω στο δικό μου. Αν πάλι θέλετε να τηγανίσετε κάτι, ελάτε στη δική μου κουζίνα».

Τι να τα κάνει όλα αυτά η παραθερίστρια; Αυτή τα είχε μπουχτίσει όλα εκεί στα πολυτελή διαμερίσματα που ζούσε με τα μεγάλα επιπλωμένα σαλόνια τους και με τις σύγχρονα εξοπλισμένες κουζίνες τους. Τα εγκατέλειψε όλα αυτά για να βρεθεί εδώ, μόνη της, να νιώσει ελεύθερη, να γλιτώσει από τις τυπικότητες, από τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, από τις συνεχείς παρατηρήσεις και από τα προγράμματα της δικής της καθημερινής ζωής. Γι' αυτό δεν απαίτησε τίποτε περισσότερο από αυτά που η Στάθαινα με ειλικρίνεια της είπε ότι μπορεί να της διαθέσει.

– Εντάξει, μου κάνει της απάντησε, αμέσως μόλις της έδειξε το δωμάτιο. Θέλω μόνο να υπάρχει ησυχία. Τίποτε άλλο.

– Από ησυχία τίποτις άλλο κορίτσι μ', θα βαρεθείς. Μόν' ήθελα κι 'γώ να σε ρωτήσω κάτι. Αλλά άστο, άστο για αργότερα, είπε σαν να μετάνιωσε να τη ρωτήσει, αν θα έμενε μόνη της ή θα είχε και παρέα. Το συνήθιζε αυτό, ήθελε να

Ξέρει τι της γίνεται.

— Σε τίποτα δεν τώχουν αυτές να σου κουβαλήσουν τους φίλους τους.

Τι τις ήθελε τις πολυτέλειες εδώ η πρωτευουσιάνια; Μήπως έμενε και καθόλου μέσα στο σπίτι όλες αυτές τις μέρες; Από το πρωί, ύστερα από ένα σκέτο καφέ και το πρώτο της τσιγάρο, φορτώνονταν την ομπρέλα της και μια μεγάλη τσάντα μπάνιου μέσα στην οποία τοποθετούσε τα αντηλιακά της, τις κρέμες και τα λάδια της, δυο μεγάλες χρωματιστές πετσέτες, ένα πλαστικό μπουκάλι γεμάτο με νερό και οπωσδήποτε κάποιο περιοδικό ή βιβλίο, και τσίτσιδη, φορώντας μόνο μπικίνι, φύλλο συκής σε δύο κομμάτια, κατηφόριζε προς την παραλία. Οι χωρικοί την έβλεπαν να κυκλοφορεί, σχεδόν γυμνή και την έπαιρναν για εξωτικό. Δεν είχαν ξαναδεί γυναίκα να περιφέρεται με αδαμαία περιβολή στο χωριό τους. Γι' αυτό απέφευγαν να τη συναντήσουν μπροστά τους, ντρέπονταν εκείνοι για λογαριασμό της.

Εκεί στην κάτασπρη αμμουδιά, άνοιγε και στερέωνε καλά την ομπρέλα της, έστρωνε μία από τις πετσέτες της και τη σταθεροποιούσε, να μην τη σηκώνει ο αέρας, τοποθετώντας τέσσερις πλυμένες από τη θάλασσα βαριές πέτρες, μία σε κάθε γωνία της. Ύστερα βουτούσε στην γαλαζοπράσινη πεντακάθαρη θάλασσα.

Ήταν πολύ καλή κολυμβήτρια. Μπορούσε να κολυμπάει με όλους τους τρόπους κολύμβησης με την ίδια άνεση, πρόσθιο, ύπτιο, ελεύθερο, πεταλούδας. Ήταν πραγματικό δελφίνι. Ανοιγόταν μέχρι τη μαύρη γραμμή, επέστρεφε ύστερα πιο γιάλο, σε μια μέση απόσταση από την παραλία και κολυμπούσε παράλληλα προς αυτήν για αρκετή ώρα. Κατά διαστήματα μόνο σταματούσε να ξεκουραστεί. Άφηνε τότε το σώμα της, να ισορροπεί πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, ανάσκελα, έχοντας ανοιχτά προς τα πλάγια τα χέρια και τα πόδια της. Στη θέση αυτή το σώμα της, ανάλογα με τη θέση που τοποθετούσε τα άκρα της σε σχέση προς τον κορμό της, σχημάτιζε διάφορα σχήματα, όπως του σταυρού, του κεφαλαίου γράμματος Χ, του Ι, του Κ, του Υ και άλλων. Τι να σκεπτόταν άραγε σ' αυτή την κατάσταση της απόλυτης σωματικής χαλάρωσης και διανοητικής ηρεμίας;

Ο βυθός, λίγα μέτρα κάτω της, κατακάθαρος και αμόλυντος, την τραβούσε, την έπαιρνε μαζί του και την ενσωμάτωνε στην απεραντοσύνη του, αυτήν ένα ασήμαντο, ένα μηδενικό πλάσμα,

ένα ξεχωριστό είδος ανάμεσα στην απροσδιόριστη πολυποικιλότητα και πολυπλοκότητα της πανίδας του. Άκουγε τη σιωπηλή συνομιλία των θαλάσσιων όντων και σιωπούσε για να μην τη διαταράξει; Αφουγκραζόταν και προς τη στεριά. Γαυγίσματα και γκαρίσματα, φωνές και κλάματα έφθαναν εντελώς εξασθενημένα στα αυτιά της, καθώς αυτά καλύπτονταν από το νερό. Ήταν σαν να έλεγε: «Δεν με νοιάζει καθόλου τι λένε οι στεριανοί για μένα, ας λένε ό,τι θέλουν. Το κέφι μου κάνω». Πάνω της ο άφθαστος και άφθαρτος ουρανός, ολοκάθαρος, καταγάλανος και ανέγγιχτος. «Ουρανό μου, είσαι μακριά, δεν σε φτάνω. Άφησέ με ήσυχη. Πάρε τα μάτια σου για λίγο από μένα», σκεπτόταν για λίγο και μετάνιωνε αμέσως. «Προβλήματα, προβλήματα, μια ζωή προβλήματα. Όπου και να πας σε ακολουθούν», είπε κάποια στιγμή από μέσα της και δεν μπορούσε να τα διώξει από τη σκέψη της. «Ήταν ώρα να θυμηθώ τέτοια πράγματα τώρα;». Αυτό ήταν. Σκεπτόταν τις αμαρτίες της. Ήταν ευκαιρία να τα αφήσει όλα εδώ, προβλήματα, αμαρτίες, παρεξηγήσεις, μικρότητες, εγωισμούς και παρελθόν. Να τα παρασύρει όλα ο βυθός μακριά και να γίνουν ένα με την απεραντοσύνη της θάλασσας. Θα είναι σαν να μην υπάρχουν, σαν να μην υπήρξαν ποτέ.

Μπορεί και να μην σκεπτόταν τίποτε από όλα αυτά και να επιζητούσε μόνο τη διανοητική αποχαύνωση και τη σωματική απραξία. Αυτό, το τελευταίο, ήταν το πιθανότερο. «Τίποτε, τίποτε, καμιά σκέψη, καμιά πράξη, ηρεμία, ακινησία. Μόλις επιστρέψω θα με πλακώσουν πάλι όλα. Ο χρόνος ας βρει λύσεις».

Στο μεταξύ το σώμα της επέπλεε ημιβυθισμένο και ακυβέρνητο στη θάλασσα έρμαιο των ρευμάτων που το παρέσυραν στη δική τους ρώτα. Όταν αποφάσιζε να ξανακολυμπήσει, διαπίστωνε πόσο πολύ είχε απομακρυνθεί από την αρχική θέση της και τότε ξεκούραστη κολυμπούσε με μεγαλύτερη όρεξη και με σταθερές μεγάλες οργιές κάλυπτε άνετα την απόσταση, ώσπου να πατήσει στεριά.

Όταν έβγαινε στην ακτή ξάπλωνε με τις ώρες πάνω στην πετσέτα, προφύλασσε μόνο το κεφάλι της κάτω από τη σκιά της ομπρέλας, ενώ εξέθετε ολόκληρο το υπόλοιπο σώμα της στον καυτό ήλιο. Έπαιρνε το βιβλίο ή το περιοδικό και αφοσιωνόταν στο διάβασμα με τις ώρες. Συνήθιζε να διαβάξει μπρούμυτα και όταν πιανόταν γύριζε

ανάσκελα. Άφηνε τότε το βιβλίο να ισορροπεί πάνω στην κοιλιά της, ώσπου να ελέγξει με μια ματιά τι γίνεται γύρω της και να ξαναρχίσει το διάβασμα.

Εν τω μεταξύ το πρόσωπο και το υπόλοιπο σώμα της είχαν ήδη ψηθεί στον ήλιο και στην αλμύρα. Ολόκληρο το σώμα της, εκτός από τα απόκρυφα σημεία του, είχε πάρει ένα έντονο σταρένιο χρώμα. Ήταν αυτό που επιθυμούσε. Να αλλάξει η μορφή της, να μην την αναγνωρίζουν οι γνωστοί, οι φίλοι και οι συγγενείς της. Και αν ακόμη την αναγνώριζαν να μην μπορούν να αρνηθούν ότι κυριολεκτικά είχε μεταμορφωθεί, ότι είχε γίνει ένα μαυροτσούκαλο. Μερικοί είπαν ότι με τον τρόπο αυτό επεδίωκε να εντυπωσιάσει τους γνωστούς και φίλους της, όταν θα τους συναντούσε. Άλλοι, ότι ήθελε να πετύχει μια μεταβολή της εξωτερικής της εμφάνισης μια και ο εσωτερικός της κόσμος έτσι και αλλιώς ήταν μαυρισμένος από τις πολλές αμαρτίες που είχε. Δεν γινόταν να λευκανθεί με τίποτε.

Τα καμώματα της ξένης διαδόθηκαν σε όλο το χωριό πολύ γρήγορα. Παντού συζητούσαν γι' αυτήν και για την ανάρμοστη συμπεριφορά της. Είχε αναστατώσει τη μικρή κοινωνία του χωριού. Ήταν το θέμα συζήτησης παντού, στο καφενείο, στη βόλτα, ακόμα και στην εκκλησία. Συμμετείχαν δε σε αυτή όλοι οι άνδρες, οι νέοι, οι μεγαλύτεροι, και οι ηλικιωμένοι ακόμα. Δεν πήγαιναν πίσω και οι γυναίκες, παντρεμένες και ελεύθερες. Της είχαν προσδώσει και διάφορους χαρακτηρισμούς, ότι δηλαδή ήταν ιέρεια του έρωτα στην πόλη και άλλοι ότι ήταν μια ξεπεσμένη αριστοκράτισσα, μια απελπισμένη ψυχή.

«Ό,τι θέλει ας είναι. Να ξεκουμπιστεί να φύγει από δω, όσο γίνεται γρηγορότερα», έλεγαν εξαγριωμένες οι γυναίκες.

Ενώ όμως οι σφυγμομετρήσεις έδειχναν ότι η πλειοψηφία των κατοίκων επιθυμούσε να φύγει η ξένη από το χωριό, οι εικοσάρηδες και οι ανύπαντροι ακόμα τριαντάρηδες ήθελαν να επωφεληθούν από την παρουσία της. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπαν γυναίκα να κυκλοφορεί στο χωριό τους ημίγυμνη. Το γεγονός διαδόθηκε πολύ γρήγορα και όλοι οι νέοι πληροφορήθηκαν τις κινήσεις της, παρακολούθησαν τις συνήθειές της και το μέρος της παραλίας, όπου έστηνε την ομπρέλα της. Ήταν επόμενο όλοι τους να έχουν την ακαταμάχητη επιθυμία να μπορούν να απο-

λαμβάνουν, έστω και μόνο οπτικά, τα σωματικά κάλλη της παραθερίστριας. Αυτή τους έδινε την ευκαιρία και ίσως τους ενθάρρυνε κιόλας. Απολάμβανε τον ήλιο ολόγυμνη ξαπλώνοντας με τις ώρες σε απόσταση δεκαπέντε με είκοσι μέτρα από το καφενείο του μπάρμπα-Καπετανάκη. Εκεί έστηνε την ομπρέλα της και έστρωνε την πετσέτα της κάθε μέρα, ύστερα από το μπάνιο της.

Μαζεύονταν λοιπόν όλοι εκεί στη μικρή αυλή του παλιού παραλιακού καφενείου του μπάρμπα-Καπετανάκη, κάτω από τη σκιά του φρέντζου και ξεροστάλιαζαν με τις ώρες ή έπαιζαν χαρτιά και τάβλι. Το μάτι τους όμως δεν έφευγε από την παραθερίστρια, η οποία κάθε τόσο άλλαζε πόζα χωρίς να τους δίνει σημασία και χωρίς να ενοχλείται από την παρουσία τους. Εκείνοι συνεχώς θορυβούσαν, αλλά κατά διαστήματα έκαναν μεγαλύτερη φασαρία βγάζοντας άναρθρες κραυγές και επιφωνήματα. Άλλοτε πάλι ξεκαρδίζονταν στα γέλια ή βρίζονταν μεταξύ τους με την παραμικρή αφορμή. Στη διάρκεια του χαρτοπαίγιου όσοι είχαν το πλεονέκτημα να τη βλέπουν απέναντι τους περιέγραφαν κάθε τόσο στους άλλους, που είχαν γυρισμένη την πλάτη τους, όλες τις στάσεις και τις κινήσεις της. Οι τελευταίοι πάλι, ρωτούσαν και ξαναρωτούσαν: «Τι κάνει τώρα ρε, τι κάνει; Μπρούμυτα είναι, στα πλάγια ή ανάσκελα;». Και παρόλο που ρωτούσαν, έστριβαν και το κεφάλι τους προς τα πίσω να διαπιστώσουν του λόγου το αληθές των άλλων. Όσο το μυαλό τους ήταν κολλημένο σε κείνη, τόσο περισσότερο τσίτωνε προς τα μπρος το παντελόνι τους. Μεγάλο σουσούρο γινόταν όταν, μόλις έβγαινε από τη θάλασσα και πριν ξαπλώσει, επιχειρούσε να αλλάξει μαγιά πίσω από την πετσέτα της. Την κρατούσε χαλαρά τυλιγμένη γύρω από το σώμα της και με ταχυδακτυλουργική μαεστρία κατόρθωνε μέσα σε ένα λεπτό να φορέσει το στεγνό μαγιά της.

Εκείνη οπωσδήποτε άκουγε όλη τη φασαρία που έκαναν οι νέοι και ασφαλώς αντιλαμβανόταν ότι αυτή ήταν το επίκεντρο του ενδιαφέροντος τους και η αιτία της σύναξής τους εκεί, αλλά ποσώς την ενδιέφερε. Υπάρχει μάλιστα μεγάλη πιθανότητα να την ευχαριστούσε η συμπεριφορά και η παρουσία των νέων παιδιών εκεί. «Δεν υπάρχει λόγος να αλλάξω εγώ συμπεριφορά και να χαλάσω τη ζαχαρένια μου. Τι με νοιάζει εμένα τι κάνουν αυτοί;», σκεπτόταν.

Ο μπάρμπα-Καπετανάκης δεν ήταν κανένας

άβγαλτος άνθρωπος. Αντίθετα είχε ταξιδέψει με τα καράβια σε όλο τον κόσμο και είχε φάει τη ζωή με το κουτάλι, που λέει ο κόσμος. Γνώριζε τις γυναίκες από την καλή και την ανάποδη. Τότε που ήταν νέος είχε βρεθεί πολλές φορές στη ίδια θέση στην οποία βρίσκονται αυτά τα παιδιά σήμερα. Είχε γνωρίσει γυναίκες και γυναίκες. Άλλες τις είχε αγαπήσει μόνο από μακριά, με το μυαλό του. Άλλες τις γνώρισε από κοντά, αλλά σε ελάχιστες είχε εκδηλώσει την αγάπη του. Ακόμη και σήμερα αμφιβάλλει αν υπήρξαν ελάχιστες, που τον αγάπησαν πραγματικά. Αυτά έως τη στιγμή που έριξε άγκυρα πάλι στο χωριό και ξαναγύρισε στην πρώτη του αγαπημένη, την Παρασκευούλα. Για να συμβεί αυτό βέβαια, υποχρεώθηκε σε αρκετούς συμβιβασμούς και σημαντικές υποχωρήσεις. Δεσμεύτηκε να μην ξαναρίξει τη ματιά του σε άλλη γυναίκα. Φαίνεται ότι η Παρασκευούλα είχε πληροφορηθεί μερικές από τις πομπές του.

«Αυτή είναι η ζωή...Χωρίς υποχωρήσεις και συμβιβασμούς γίνεται κόλαση», αποφάνθηκε ο Καπετανάκης και δεν ξανασήκωσε άγκυρα, αλλά ούτε και τα μάτια του να κοιτάξει άλλη γυναίκα.

Στην προκειμένη περίπτωση όμως δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό, πάτησε τον όρκο του και με πολλές προφυλάξεις έριχνε κάθε τόσο τη ματιά του προς το μέρος της γυμνής. Στους νεαρούς δεν έδειχνε ότι είχε αντιληφτεί το ντέρτι τους. Τη φασαρία που έκαναν την απέδιδε στις διαφωνίες που είχαν τάχα στο παιχνίδι τους με τα παλιόχαρτα.

Καφετζής λοιπόν και όψιμοι μεσημεριανοί πελάτες ξερογλείφονταν, ενασκούμενοι σε μια καθημερινή σχεδόν οφθαλμοπορνεία, χωρίς ποτέ κανείς να τολμήσει να πλησιάσει το αντικείμενο του ερωτικού πόθου του και να εκφράσει με παρρησία την επιθυμία του ενώπιόν της. Η απειρία τους και η στενότητα του χώρου διαδραμάτιζαν επίσης ανασταλτικό ρόλο στην πραγματοποίηση ενός τέτοιου τολμήματος.

Όλα αυτά ίσχυαν για τους πολλούς. Ο Νίκος ανήκε στους τολμηρούς. Ήταν ένα όμορφο ξανθό παιδί από ευκατάστατη οικογένεια, που μόλις είχε επιστρέψει στο χωριό, ύστερα από την εκπλήρωση της στρατιωτικής θητείας του. Κυκλοφορούσε με μια παλιά διακοσάρα μηχανή μάρκας Harley. Κανείς δεν είχε μάθει ποτέ από πού και πώς την είχε ψωνίσει. Ο Νίκος άκουσε για την ύπαρξη της «γυμνίστριας», όπως την αποκα-

λούσαν οι χωρικοί, και παρατήρησε την αυξημένη κίνηση στο καφενείο του μπάριμπα-Καπετανάκη τις ώρες του μεσημεριού. Μια και δυο καβαλάει ένα μεσημέρι τη μηχανή του και πάει και αυτός στο καφενείο. Το μάτι του έκοψε τη γυναίκα να ξαπλώνει στην άμμο, τσίτσιδη, ως συνήθως, και πιθανόν ξεστήθωτη αυτή τη φορά και πήρε την απόφασή να την πλησιάσει και να της μιλήσει και ό,τι ήθελε προκύψει, είπε στον εαυτό του. «Τι έχω να χάσω;».

«Ποιος από σας βάζει στοίχημα ότι αυτή θα την πάω βόλτα με την Harley;» λέει ξαφνικά στην ομήγυρη. Οι άλλοι αιφνιδιάστηκαν από την πρότασή του. Γνώριζαν ότι ο Νίκος ήταν τολμηρός και ότι είχε και τις λόξεις του, αλλά αμφέβαλαν ότι θα πετύχαινε στο εγχείρημά του. Αφού διαπίστωσε τη διστακτικότητά τους να βάλουν στοίχημα, παίρνει ένα ήπιο χαμογελαστό ύφος και με αργό και σταθερό βηματισμό πάνω στην άμμο πλησιάζει την ξένη γυναίκα και πιάνει συζήτηση μαζί της. Εκείνη όχι μόνο δεν αντιδράει αρνητικά, αλλά αντίθετα ανακάθεται πάνω στη πετσέτα της και με φυσικότητα συνομιλεί με τον Νίκο, αφού προηγουμένως καλύπτει το στήθος της, αρχικά με τα χέρια της και στη συνέχεια με το άνω μέρος του μαγιό της. Ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας κάθεται και αυτός δίπλα της, ενώ συνεχίζεται η φυσιολογική, όπως φαίνεται από το καφενείο συζήτηση μεταξύ τους. Σε λίγο ορθώνονται και οι δύο, ο Νίκος κατευθύνεται προς τη Harley και η άλλη μαζεύει τα πράγματα της. Ο Νίκος βάζει μπρος τη μηχανή και την περιμένει να έρθει και να καθίσει στη σέλα πίσω του, κρατώντας την τσάντα της και την ομπρέλα της. Οι άλλοι δεν πίστευαν στα μάτια τους. Από την άλλη μαύρες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό τους. Στο εξής θα έχαναν το θέαμα. Ο Νίκος με τη μηχανή του μπορούσε να την πηγαίνει σε άλλες, ερμηκικές παραλίες, να παίρνει το μπάνιο της και να κάνει την ηλιοθεραπεία της. Θα την είχε αποκλειστικά δική του, σε αποκλειστικές παραλίες, σε αποκλειστικές διαδρομές, σε αποκλειστικές στάσεις και φάσεις. «Τι σου προσφέρει αλήθεια μια μηχανή!»

Παρ' όλα αυτά μερικοί, όχι όλοι, έδωσαν το παρόν στο καφενείο το επόμενο μεσημέρι. Προς μεγάλη τους χαρά και ευχαρίστηση η παραθερίστρια ήταν εκεί, παίρνοντας τις ίδιες στάσεις και πόζες σαν να μην είχε συμβεί τίποτε την προηγούμενη μέρα. Ο Νίκος δεν φάνηκε. Την ίδια ό-

μως μέρα, το βραδάκι, πριν ακόμα σουρουπώσει, μερικοί χωρικοί είδαν την ξένη να κάθεται στη σέλα της μηχανής του Νίκου και να τον κρατάει από τη μέση του. Περισσότεροι άκουσαν το δυνατό μαρσάρισμα της μηχανής που κατευθυνόταν προς τη δημοσιά, έξω από το χωριό. Όλες τις επόμενες μέρες, μέχρι τη μέρα του τραγικού συμβάντος, το ημερήσιο και το βραδινό πρόγραμμα της παραθερίστριας δεν άλλαξε σε τίποτε. Το πρωί το μπάνιο της, το μεσημέρι την ηλιοθεραπεία της και το βραδάκι τις βόλτες της πάνω στη μηχανή του Νίκου. Το κουτσομπολιό έδινε και έπαιρνε και η φαντασία κάλπαζε. Αυτά όμως δεν πτοούσαν την ξένη, ούτε και τον Νίκο. Ζούσαν και αυτοί στον δικό τους κόσμο. Η ξένη, τώρα, σαν να φαινόταν στους χωρικούς πιο οικεία, είχαν ακούσει, από μακριά έστω, μερικές κουβέντες της. Ο Νίκος ήταν χαρούμενος και καμάρωνε θριαμβευτής. Άδικα προσπάθησε η μάνα του να τον πείσει να αφήσει τις κουταμάρες που κάνει, γιατί δεν θα του έβγαιναν σε καλό.

«Η γυναίκα μόνο παρέα θέλει, ρε μάνα! Ήρθε εδώ να ξεσκάσει για λίγο και όλοι της φέρονται σαν αγροίκοι. Λες και ήρθε στη ζούγκλα, λες και δεν ξαναείδαν γυναίκα, οι χωριάτες», απάντησε στη μάνα του.

«Γυναίκα σαν κι αυτή δεν είδαν και έχουν δικιο. Μόνο εσύ δεν το βλέπεις αυτό. Λογικέψου παιδί μου και άκου εμένα που σου μιλάω για το καλό σου», τον παρακαλούσε εκείνη. Εκείνος τίποτε. Το κεφάλι του δεν γύριζε, δεν ήθελε να ακούσει τίποτε και συνέχιζε τα ίδια έως τη χτεσινή εξαφάνισή τους.

Το τρακτέρ έφθασε στην πλατεία, όταν είχε σχεδόν ξημερώσει. Μόλις σταμάτησε, πρώτη πήδηξε κάτω η παραθερίστρια. Κατέβηκε από μπροστά, από την πόρτα του συνοδηγού. Ο θόρυβος του κλεισίματος της πόρτας πίσω της κάλυψε ένα ωχ, το οποίο της ξέφυγε, καθώς πήδηξε από το ψηλό σκαλοπάτι του τρακτέρ. Ήταν τυλιγμένη με μια μεγάλη λινάτσα που την προστάτευε τη νύχτα από το κρύο και τώρα κάλυπτε τη γύμνια της. Φορούσε μόνο το κοντό σορτσάκι της και ήταν ξυπόλυτη. «Το πουκάμισό της είχε κατασχιθεί από τα κλαδιά, οπότε το έβγαλε μόνη της και το πέταξε μέσα στους θάμνους, ενώ οι παντούφλες της δεν βρέθηκαν πουθενά», έλεγαν αργότερα τα παιδιά, τα οποία τους είχαν βρει και τους είχαν ανεβάσει στο επίπεδο του

δρόμου, για να δικαιολογήσουν την «πολυτελή» αμφίεση της ξένης.

Στο μεταξύ ο κόσμος προσέτρεξε γύρω από την πλατφόρμα να δει πώς ήταν ο Νίκος. Ήταν ξαπλωμένος πάνω σε ένα στρώμα από τσουβάλια. Ήταν κάτωχρος και έτρεμε. Στο πρόσωπο και στα χέρια του υπήρχαν ξηραμένα αίματα και γρατσουνιές. Το πουκάμισο του ήταν διάσπαρτο από κόκκινες κηλίδες αίματος και κατασκοτισμένο, όπως και το τζιν παντελόνι του που είχε σχιστεί σε διάφορα σημεία. Φαινόταν πώς πονούσε τρομερά, παρότι σφιγγόταν για να μην το δείχνει. Δεν μπόρεσε όμως να μην αφήσει ένα δυνατό βογκητό, όταν δύο παλικάρια, φίλοι του, θέλησαν να τον μετακινήσουν και να τον ξαπλώσουν σε μια κουρελού, ώστε να μπορέσουν να τον μεταφέρουν στο σπίτι του.

Με την προσοχή όλων στραμμένη προς την κατάσταση του Νίκου, η παραθερίστρια βρήκε την ευκαιρία και εξαφανίστηκε σχεδόν τρέχοντας προς το σπίτι της Στάθαινας χωρίς να την προσέξει ιδιαίτερα κανείς.

«Πού είναι η άτιμη, η κατσικά, η αδιάντροπη, η πουτάνα;» ακούστηκαν ετεροχρονισμένα οι φωνές και οι βρισιές της μάνας του Νίκου που έσπευδε προς την πλατεία να δει σε τι κατάσταση ήταν ο γιόκας της. Ήταν έτοιμη να συγκρουστεί με τη λεγάμενη βγάζοντας μία μία όλες τις τρίχες της κεφαλής της.

«Πού είναι, πού είναι η κολασμένη, η πρόστυχη, να της δείξω εγώ τι θα πει χωριάτα, η παλιοπρωτευουσιάνα, η ξελογιάστρα, η άτιμη», συνέχιζε να ωρύεται, κάνοντας κύκλους γύρω από το τρακτέρ, ανάμεσα από το πλήθος. Την πλησίασαν δύο-τρεις γυναίκες και κατάφεραν σχετικά εύκολα να την καλμάρουν.

«Μη φωνάζεις, εκθέτεις περισσότερο τον γιο σου. Ό,τι έγινε, έγινε. Θα γίνει καλά ο Νίκος, είναι γερό παιδί, θα το ξεπεράσει. Θα ξεχαστούν όλα, κάνε μόνο λίγο υπομονή», της είπαν.

Τελικά τέσσερα παλικάρια έπιασαν την κουρελού από τις τέσσερις γωνίες και με μικρές προσεκτικές κινήσεις τον κατέβασαν αρχικά από την πλατφόρμα και στη συνέχεια με τον ίδιο τρόπο, προσεκτικά, τον μετέφεραν στο σπίτι του. Εκείνος δεν έβγαλε μιλά. Η μάνα ακολούθησε τη μεταφορά του μονολογώντας ψιθυριστά τώρα τις βρισιές και τις κατάρες της.

Το επόμενο πρωινό η παραθερίστρια δεν εμφανίστηκε στη θάλασσα. Οι ανυπόμονοι και οι

περίεργοι άνθρωποι, δυο τρεις δηλαδή, δεν μπορούσαν να περιμένουν μέχρι το μεσημέρι να δουν αν θα κατέβαινε τουλάχιστον για ηλιοθεραπεία. Πέρασαν λοιπόν μια προς τα κάτω και μια προς τα πάνω μπροστά από το σπίτι της κυρά-Στάθαινας, ρίχνοντας προς αυτό φευγαλέες λοξές ματιές. Την είδαν να κάθεται στο μικρότσιμεντένιο μπαλκόνι στην πρόσοψη του σπιτιού. Συμμαζεμένη, όπως ήταν, πάνω στη θεόστραβη ψάθινη καρέκλα, με τα πόδια της λυγισμένα στα γόνατα και στα ισχία, καταμαυρισμένη από τον ήλιο έμοιαζε με αραπίνα, ένα εξωτικό πλάσμα, ένα αίτητο γύναιο. Άλλοι την παρομοίωσαν με αλαφιασμένη ύαινα και άλλοι μάγισσα μεταμορφωμένη σε γυναίκα. Ολόκληρο το πρωινό το πέρασε διαβάζοντας ένα περιοδικό. Μερικοί είπαν ότι ήταν το «Ρομάντζο» και άλλοι ότι ήταν ο «Θησαυρός». Στο πρόσωπό της είχε κολλήσει δυο τρία τσιρότα και το ένα της γόνατο ήταν δεμένο με άσπρο επίδεσμο. Όσοι διάβαιναν από το δρόμο ξερόβηχαν επίτηδες, μερικοί μάλιστα δυνατά και άκομψα, αλλά αυτή δεν έδινε καμιά σημασία, ούτε έδειχνε να ενοχλείται από όλα αυτά.

Τα παιδιά, από συνήθεια είπαν οι περισσότεροι, πήγαν το μεσημέρι να παίξουν χαρτιά κάτω από το φρέντζο του παραλιακού καφενείου, αλλά η παρέα τους διαλύθηκε γρήγορα. Ίσως, στις επόμενες μέρες η κατάσταση θα εξομαλυνόταν και η θέα στην οποία είχαν συνηθίσει τον τελευταίο καιρό θα επανερχόταν στο προσκήνιο. Ήλπιζαν.

Οι προσδοκίες τους όμως διαψεύστηκαν. Το ίδιο εκείνο απόγευμα, κοντά στο ηλιοβασίλεμα, στο δρόμο ακριβώς μπροστά από το σπίτι της κυρά-Στάθαινας στάθμευσε μια θεόρατη λιμουζίνα. Ο οδηγός της βγήκε από το αυτοκίνητο και κάλεσε με το όνομά της, (αλήθεια, πώς την έλεγαν;), την παραθερίστρια να κατεβεί. Η φωνή του ακούστηκε επιτακτική, αλλά συγχρόνως και ήρεμη. Την περίμενε όρθιος. Ήταν ψηλός, ντυμένος με κουστούμι μέσα στο κατακαλόκαιρο και γραβατοφορεμένος. Το ύφος του σοβαρό και αγέρωχο. Φαινόταν να μην επηρεάζεται καθόλου από τη ζέστη. Ύστερα από ένα λεπτό της ώρας εμφανί-

στηκε η ξένη κρατώντας στο ένα χέρι της μια μικρή βάλιτσα και στο άλλο ένα μπόγο από ρούχα. Τα πέταξε στα πίσω καθίσματα της κούρσας και κάθισε στη θέση του συνοδηγού. Δεν φάνηκε να αντάλλαξαν ούτε μια λέξη μεταξύ τους.

Με το απότομο μαρσάρισμα της μηχανής ένα πυκνό σύννεφο σκόνης ξεκόλλησε από τον χωμάτινο δρόμο, σηκώθηκε ψηλά και κάλυψε τις στέγες των σπιτιών. Για αρκετά ακόμα λεπτά της ώρας, το σύννεφο της σκόνης, σαν μια ζωντανή κινούμενη οντότητα, συνεχώς να επιμηκύνεται και να ξεμακραίνει, σηματοδοτούσε την πορεία του αυτοκινήτου, καθώς αυτό κατευθυνόταν με ταχύτητα στο δρόμο που οδηγούσε στη μεγάλη πόλη.

Ύστερα το δροσερό αεράκι οδήγησε ένα μέρος από το σύννεφο της σκόνης να πασπαλίσει την επιφάνεια της γαληνεμένης θάλασσας ως πέρα στα κατσάβραχα. Από εκεί κατακάθισε στον αμμώδη βυθό της και έγινε ένα με την άμμο του, χάθηκε. Το υπόλοιπο της σκόνης πήρε την ανηφόρα και λες πανικοβλημένο, γραπώθηκε στα νοτιομένα, από τη δροσιά, πευκόφυλλα, στα σκοίνα, στις κουμαριές και σ' όλη τη χλόη γύρω και τα αλεύρωσε όλα κάτωσπρα. Μέχρι που ήρθαν τα πρωτοβρόχια και τα ξέπλυναν και παρέσυραν τη σκόνη στα σπλάχνα της γης. Εκεί ρίζωσε.

Από τότε η εικόνα της σκόνης εκείνου του απογεύματος δεν λείπει να εξαλειφτεί από τη μνήμη του κόσμου. Ήταν ο προπομπός της αλλαγής που πλησίαζε, ο προάγγελος της ανακάλυψης του γήινου κρυμμένου παραδείσου, ήταν το μπόλιασμα μιας ακόμα ευλογίας, που ήρθε και σιγά σιγά ευδοκίμησε στον τόπο εκείνο.

Οι κάτοικοι του μικρού αγροτικού χωριού δεν ξεχνούν την πρώτη παραθερίστρια, που πάτησε το πόδι της στο τόπο τους. Θυμούνται και τα καμώματά της. Αλλά τώρα που το χωριό τους κάθε καλοκαίρι κατακλύζεται από χιλιάδες παραθερίστριες, ούτε που δίνουν σημασία στην αμφίεση και στη συμπεριφορά τους. Όλα τα ανέχονται πλέον, με όλα συμβιβάστηκαν.

Καλοκαίρι 2005.